

hver 16,000, eller altsaa efter det nuværende Folketal omtrent 137. Flertallet har derimod ved de Ændringer, det har skillet til Forslaget, fastholdt, at Antallet skal være 114 Medlemmer og altsaa et Forhold af omtrent 1:19,200. Modsetningen mellem disse to Tal, det af Grundloven fastsatte og det af Flertallet foreslaaede, synes at være saa pienlydig og saa stor, at man vel maatte kunne spørge, hvad der har bevoget Flertallet til saaledes at afvige fra Grundloven. Men i Betænkningen foreligger der ikke nogen Forklaring deraf. Forholdet til Grundloven omtales ikke med et eneste Ord. Derimod henvises der til den Trang, der kan være til en Løsning, hvorved de største Urimeligheder ved den nuværende Ordning kunde afhjælpes, til et Skøn om, hvad der kan være den almindelige Opfattelse her i Landet, eller til en vis historisk Berettigelse for Tallet 114 og lignende. Det skal nu villigt indrømmes, at den nuværende Tilstand her i Landet med Hensyn til Valgkredsens Fordeling er i høj Grad uretfærdig og i Strid med Grundloven; men den har udviklet sig i Tidernes Løb, og den har Tinget jo for saa vidt ikke nogen Skyld i, som det ikke har vedtaget nogen Lov derved. Gaar man derimod hen og vedtager en Lov, hvorved man fastsætter et andet Antal end det, Grundloven har bestemt, kan man ikke undslaa sig for derved at paadrage sig et Ansvar for det saaledes forandrede Tal. Og dette er i Grundlovens første Punktum er aldeles ubetinget givet; og der er ikke deri tilføjet noget om, at det kunde ændres ved nogen Lov. Det er lige saa ubetinget som f. Eks. det sidste Punktum, hvorefter der skal vælges en i hver Kreds. Det andet Punktum omhandler jo ganske vist, at Valgkredsens Ordning kan bestemmes ved Lov. Men derved er naturligvis forudsat, at den første Bestemmelse, om Antallet, bliver overholdt. Ved andre Bestemmelser i Grundloven, f. Eks. angaaende Ordningen af Kirkevojenet og Retsvoesenet, er det tilladt, at de kunne ordnes ved en almindelig Lov. Her findes ikke nogen saadan Tilladelse. Medlemsantallet kan kun forandres ad Grundlovens bestemte Vej i § 95. Med Grundlovens Bud kan det ikke gaa an, at sætte enten et personligt Skøn eller endnu mindre den paaberaabte historiske Berettigelse. Thi denne historiske Berettigelse er i højeste Grad mærkbar. Dette Tal 114 som Medlemsantal for Folketinget blev uægtelig foreslaaet i 1849, men det blev aldrig gennemført. Og netop det, at et saadant Forslag blev gjort paa en Tid, da

Folketallet kun var 1,350,000 Mennesker, viser jo bedst, at det netop ikke passer nu for Tiden, da Folketallet er henimod det dobbelte, nemlig 2,185,000. Saa skulde det have nogen Betydning, skulde det snarere være at vise Nødvendigheden af nu at gaa til et højere Medlemstal. Seg vil ikke tale om, at den Gang de 114 blev foreslaaede, havde man ikke de to Kredse for Værø og Færøerne; saa i alle Tilfælde maatte det være 116. Vilde man søge en historisk Berettigelse for noget Tal, skulde det snarere være f. Eks. 132. Thi i ikke mindre end 17 Aar fra 1849 til 1866 havde man Forholdene saaledes ordnede, at Folketingets Medlemsantal var det dobbelte af Landstingets. Derfor var der ogsaa en Del af Udvalgets Medlemmer, som foreslog dette Tal som et Forsøg paa at skabe en Overenskomst mellem de modstaaende Anstuelser. Men dette Forsøg mislykkedes fuldstændig og fandt ingen Tilslutning. Det blev da taget tilbage. Ved at have et Antal af 132 vilde man da ogsaa omtrent give de Vælgerne, der nu for Tiden have Valget, den Ret, som tilkommer dem efter den gældende Grundlovsbestemmelse. Da dette Forslag ikke blev modtaget, mente Mindretallet, at man maatte opgive ethvert Forsøg paa at give Grundlovsforslaget et bestemt Indhold. Det kunde maaske ogsaa være rigtigere, naar man vilde ændre Grundloven, da at forhøje Forholdstallet f. Eks. fra 16,000 til et Par Tusinde derover saaledes som det er sket allerede et Par Gange tidligere. Man overlod da til Regeringen selv at afgøre, hvilket Indhold et saadant Forslag til en Forandring i Grundloven skulde have, hvis den overhovedet vilde gaa denne Vej og ikke hellere vilde vælge den anden Vej, at opfylde Grundlovens Bud.

Det er dog ikke alene med Hensyn til Medlemsantallet, at Mindretallet ikke kan finde, at Flertallets Forslag stemmer med Grundloven, det er lige saa vel med Hensyn til det Folketal, som foreslaas i de enkelte Kredse. Det er vel ikke saa klart og bestemt udtalt i Grundloven som Medlemstallet, men det ligger dog alligevel i dens hele Bysning. Grundloven har gennemført almindelig Valgret til Folketinget, og deri maa der ligge, at hver enkelt Vælger skal have den samme politiske Ret. Det gaar ikke an, at man vil give en enkelt Vælger enten det halve eller det dobbelte af, hvad andre Vælgere have. Saadanne Begunstigelser maatte da have fundet deres bestemte Udtryk i Grundloven paa lignende Maade, som der er givet saadanne Bestemmelser for Landsstingets Sammensætning. Grundlovgiverne ere ogsaa tydelig nok gaaede ud fra, at der